

have nogen Rente af sit Depot. Det er for mig en ganske usmagelig Bestemmelse. Jeg tilstaar, at jeg ikke er glad ved denne Tendens til ved enhver Lejlighed at lade Statskassen gribe til for at faa nogle Penge. Det er, synes det mig, stærkt grænsende op til Røvermoral, hver Gang der er nogle Penge at faa, at sige: Haps, nu benytter jeg mig af Lejligheden til at faa noget. Jeg synes, at der er noget utiltalende ved dette, saa meget mere som man ved den Skærpelse af Formue- og Indtægtsskattelovgivning, der forestaar, gennemgaaende vil gaa Medlemmerne af Fondsbørsen temmelig nær. Imidlertid mener vi, at man ikke bør standse en Lov, fordi der er indsat en saadan Bestemmelse, og da den er indsat af hele Folketingsudvalget, har man altsaa ogsaa i Landstingsudvalget efter Omstændighederne ment at burde slaa sig til Taals med den. Jeg gentager, at ihvorvel de indføjede Ændringer med Undtagelse af Udvidelsen af Børskommissærens Myndighed og Revisionsbestemmelsen ikke turde være egentlige Forbedringer, saa mener man, at Sagen nu er moden til Afgørelse, stolende paa, at det vil lykkes Handelsministeren at faa Vedtægten affattet paa en med Lovens Aand stemmende Maade, og at vi saa bør gøre dette Forsøg paa at faa større Orden og Redelighed i disse Forhold, end der i en lang Aarrække har været. Jeg skal derfor tillade mig at indstille Lovforslaget uforandret til Vedtagelse.

Handelsministeren (Hage): Jeg takker den ærede Ordfører for den Tilslutning, han har givet Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse. At han skulde gøre det uden Fremsættelse af en Del kritiske Bemærkninger, har jeg ikke forudsat. Der er kun et enkelt Punkt, som giver mig Anledning til en Udtalelse; det er den ærede Ordførers Bemærkninger med Hensyn til Forstaaelsen af den Regel, som nu kommer til at gælde for Udlaan af Stykker, og om Betydningen af den Erklæring, som afgives desangaaende af den vedkommende Kommittent. Saaledes som den ærede Ordfører læser den paagældende Passet, erkender jeg, at der fremkommer en Uklarhed, men den skyldes, at han opfatter Udtrykket „i hvert enkelt Tilfælde“ anderledes, end jeg for mit Vedkommende er gaaet ud fra, at det er at opfatte. Naar det hedder i Loven, at Vekselereren „i hvert enkelt Tilfælde“ skal sørge for at faa sin Kommittents Tilladelse til Udlaan, saa er dette efter min Mening at forstaa saaledes,

at han skal have Tilladelse for *hver enkelt Post af Aktier*. Det synes mig at være underordnet eller ligegyldigt, om Vekselereren udlaaner disse Aktier enten til Vekselerer Petersen eller til Vekselerer Poulsen, eller han, efter at have faaet dem tilbage fra den ene, laaner dem ud til den anden; det er ikke det, det kommer an paa. Det, der er det afgørende, er, at Vekselereren ikke uden sin Kommittents Vidende og Villie skal kunne disponere over de Aktier, han har købt for hans Regning og ligger inde med paa hans Vegne. Forsaavidt som der ofte har været rettet Anker og Bebrejdelser mod Vekselererne netop for deres Forhold paa dette Punkt, har man kunnet støtte dem paa, at Vekselereren har truffet Dispositioner over den vedkommende Kunders Papirer, uden at denne overhovedet har været bekendt dermed. Men der er intet at sige til, at Vekselereren benytter sig af en Adgang til at kunne laane sin Kommittents Papirer ud, naar blot denne ved det og har givet sit Samtykke dertil. Nu vil det let være saaledes, at naar en Mand har givet sit Samtykke, og der er gaaet et Fjerdingaar eller et halvt Aar eller maaske et helt Aar, har han glemt det. Derfor er der Rimelighed i den Tilføjelse, som er sket i Folketinget, hvorved man begrænser den Tid, i hvilken Erklæringen er gyldig, saaledes at man har sat en Frist af tre Maaneder. Vekselereren bliver altsaa herefter forpligtet til hver tredie Maaned at komme til alle sine Kunder og spørge: Vil De forny Tilladelsen?, og hvis nogen ikke vil det, er Vekselereren forpligtet til at sørge for, at Forholdet afvikles. Men indenfor denne Periode mener jeg, at det er ligegyldigt — og at der derfor heller ikke er Grund til at træffe nogen dertil sigtende Bestemmelse —, om Vekselereren laaner Papirerne ud til den ene eller til den anden, og om han muligvis kun laaner dem ud for en Dag, faar dem tilbage og saa udlaaner dem paa ny. At ville give Regler for slige Enkeltheder, finder jeg ikke er fornødent for at sikre Kommittentens Interesse.

Bramsnes: Naar jeg vil tillade mig at gøre nogle Bemærkninger, kan jeg maaske sige, at der ligger en vis Begrundelse derfor i, at den ærede Ordfører var noget individuel i den Tale, hvormed han forelagde Udvalgets Indstilling, men jeg antager i øvrigt ikke, at det skal give Anledning til stor Meningsforskel mellem den ærede Ordfører og mig. Jeg vil gerne have Lov til at sige, at jeg anser dette